

Друга књига Самуилова која се зове и Друга књига о царевима

Давид наређује да се доносилац круне Саулове погуби. Његова песма туговања због Саула и Јонатана.

¹ А по смрти Сауловој, кад се Давид врати побивши Амалике и оста у Сиклагу два дана,

² трећег дана, гле, дође један из војске Саулове раздртих хаљина и главе посуте прахом; и дошав к Давиду паде на земљу и поклони се.

³ И рече му Давид: Откуда идеш? А он му рече: Из логора израиљског утекох.

⁴ А Давид му рече: Шта би? Кажи ми. А он рече: Народ побеже из боја; и много народа паде и изгибе, погибе и Саул и син му Јонатан.

⁵ А Давид рече момку који му донесе глас: Како знаш да је погинуо и син му Јонатан?

⁶ А момак који му донесе глас рече: Случајно дођох на гору Гелвују, а то се Саул наслонио на копље своје, кола и коњици приближаваху се к њему.

⁷ А он обазревши се натраг угледа ме, па ме викну, а ја му рекох: Ево ме.

⁸ А он ми рече: Ко си? А ја му рекох: Амалик сам.

⁹ А он ми рече: Приступи к мени убиј ме; јер ме обузеше муке, а још је сасвим душа у мени.

¹⁰ И приступих к њему и убих га, јер сам знао да неће остати жив пошто паде; и узех венац царски

који му беше на глави и гривну која му беше на руци, и ево донесох господару свом.

¹¹ Тада Давид зграби хаљине на себи и раздре их; тако и сви људи који беху с њим.

¹² И ридаше и плакаше, и постише до вечери за Саулом и за Јонатаном сином његовим и за народом Господњим и за домом Израилљевим што изгибоше од мача.

¹³ И рече Давид момку који му донесе глас: Одакле си? А он рече: Ја сам син једног дошљака Амалика.

¹⁴ Рече му Давид: Како те није било страх подићи руку своју и убити помазаника Господњег?

¹⁵ И дозва Давид једног између момака својих и рече: Ходи, погуби га. А он га удари, те умре.

¹⁶ И рече му Давид: Крв твоја на твоју главу; јер твоја уста сведочише на те говорећи: Ја сам убио помазаника Господњег.

¹⁷ Тада Давид нарица овако за Саулом и за Јонатаном сином његовим,

¹⁸ и изговори, да би се учили синови Јудини луку, и ето је написано у књизи Истинитог:

¹⁹ Дико Израилјева!

На твојим висинама побијени су;
како падоше јунаци?

²⁰ Не казујте у Гату,

и не разглашујте по улицама аскалонским,
да се не веселе кћери филистејске
и да не играју кћери необрезаних.

²¹ Горе гелвујске!

Не падала роса ни дажд на вас,
и не родило поље за принос,

јер је ту бачен штит са јунака,
штит Саулов,
као да није помазан уљем.

²² Без крви побијених и без масти од јунака није се
враћао лук Јонатанов,
нити је мач Саулов долазио натраг празан.

²³ Саул и Јонатан,
мили и драги за живота,
ни у смрти се не раставише;
лакши од орлова бежу.

²⁴ Кћери Израилјеве!
Плачите за Саулом,
који вас је облачио у скерлет лепо,
и китио вас златним закладима по хаљинама
вашим.

²⁵ Како падоше јунаци у боју!

Јонатан како погибе на твојим висинама!

²⁶ Жао ми је за тобом, брате Јонатане;
био си ми мио врло;
већа ми је била љубав твоја од љубави женске.

²⁷ Како падоше јунаци,
и пропаде оружје убојито!

2

*Давид цар над домом Јудиним, Исвостеј над
домом Израилјевим. Авенир убија Исаила.*

¹ А после тога Давид упита Господа говорећи:
Хоћу ли отићи у који град Јудин? А Господ му рече:

Отиди. А Давид рече: У који да отидем? Рече: Хеврон.

² И Давид отиде онамо са две жене своје, Ахиноамом из Језраела и Авигејом која пре беше жена Навала из Кармила.

³ И људе који беху с њим одведе Давид, све с породицама њиховим, и настанише се по градовима хевронским.

⁴ И дођоше људи од Јуде, и помазаше онде Давида за цара над домом Јудиним.

И јавише Давиду говорећи: Људи из Јависа Галадовог погребеше Саула.

⁵ И Давид посла посланике к људима у Јавису Галадовом, и рече им: Да сте благословени Господу што учинисте милост господару свом, Саулу и погребосте га.

⁶ Зато да учини Господ вама милост и веру; а ја ћу вам учинити добро, што сте то учинили.

⁷ И нека вам се укрепе руке и будите храбри; јер Саул, господар ваш, погибе, а дом Јудин помаза мене за цара над собом.

⁸ Али Авенир, син Ниров, војвода Саулов узе Исвостеја сина Сауловог, и одведе га у Маханајим.

⁹ И зацари га над Галадом и над Асуром и Језраелом и Јефремом и Венијамином и над свим Израиљем.

¹⁰ Четрдесет година беше Исвостеју сину Сауловом кад поче царовати над Израиљем; и царова две године. Само дом Јудин држаше се Давида.

¹¹ А Давид царова у Хеврону над домом Јудиним седам година и шест месеци.

¹² Потом изиђе Авенир, син Ниров, и слуге

Исвостеја сина Сауловог из Маханајима у Гаваон.

¹³ Такође и Јоав син Серујин и слуге Давидове изиђоше и сretoше се с њима код језера гаваонског, и стадоше један с једне стране а други с друге стране.

¹⁴ Тада рече Авенир Јоаву: Нека устану момци и нека се проиграју пред нама. И рече Јоав: Нека устану.

¹⁵ И устадоше, и изиђоше на број: дванаест од Венијамина са стране Исвостеја сина Сауловог, и дванаест између слуга Давидових.

¹⁶ И ухватише један другог за главу, и тисну један другом мач свој у бок, и попадаше заједно. Отуда се прозва оно место Халкат-Асурим код Гаваона.

¹⁷ И би жесток бој оног дана; и слуге Давидове разбише Авенира и Израиљце.

¹⁸ А онде беху три сина Серујина: Јоав и Ависај и Асаило. А Асаило беше лак на ногу као срна у пољу;

¹⁹ и потеря Асаило Авенира, и не сврну ни надесно ни налево иза Авенира.

²⁰ И Авенир обазре се натраг и рече: Јеси ли ти, Асаило? А он рече: Ја сам.

²¹ А Авенир му рече: Сврни надесно или налево, и узми једног од тих момака, и скини одору с њега. Али не хте Асаило сврнути иза њега.

²² И Авенир опет рече Асаилу: Одступи од мене; зашто да те саставим са земљом? И како бих смео погледати у Јоава брата твог?

²³ Али он не хте одступити; и Авенир га удари копљем под пето ребро, и изађе му копље на леђа, те он паде онде и умре на месту. И ко год дође на оно место где паде и погибе Асаило, устављаше се.

²⁴ Али Јоав и Ависај потераше Авенира, и сунце зађе кад дођоше до брда Аме, која је према Гији на путу у пустињу гаваонску.

²⁵ И скупише се синови Венијаминови за Авениром, те се начини чета, и стадоше на врх једног брда.

²⁶ И Авенир викну Јоава и рече: Хоће ли мач прождирати довека? Не знаш ли да јади бивају напослетку? Зашто већ не кажеш народу да се прођу браће своје?

²⁷ А Јоав рече: Тако жив био Бог, да ниси казао, народ би још јутрос отишао, ниједан не би терао брата свог.

²⁸ Тада затруби Јоав у трубу, и устави се сав народ и престаше терати Израилља, и не бише се више.

²⁹ И тако Авенир и људи његови идоше преко поља целу ону ноћ, и пређоше преко Јордана, и прошавши сав Витрон дођоше у Маханајим.

³⁰ А Јоав се врати од Авенира, и кад скуп сав народ, не беше од слуга Давидових деветнаест људи и Асаила.

³¹ Али слуге Давидове побише синова Венијаминових, људи Авенирових, три стотине и шездесет људи, који изгибоше.

³² А Асаила узеше и погребеше у гробу оца његовог који беше у Витлејему. И Јоав и људи његови идоше сву ноћ, и освануше у Хеврону.

3

Давидови синови. Авенир пристаје уз Давида, али га Јоав убија.

¹ И дуго беше рат између дома Сауловог и дома Давидовог; али Давид све већма јачаше, а дом Саулов постајаше све слабији.

² И Давиду се родише синови у Хеврону: Првенац му беше Амнон од Ахиноаме Језраелјанке;

³ други беше Хилеав од Авигеје жене Навала Кармилца; трећи Авесалом син Махе кћери Талмаја цара гесурског;

⁴ четврти Адонија син Агитин; и пети Сефатија син Авиталин;

⁵ и шести Итрам од Егле жене Давидове. Ти се родише Давиду у Хеврону.

⁶ И док беше рат између дома Сауловог и дома Давидовог, Авенир брањаше дом Саулов.

⁷ А Саул имаше иночу по имену Ресфу, кћер Ајину; и Исвостеј рече Авениру: Зашто си спавао код иноче оца мог?

⁸ И Авенир се разгневи на речи Исвостејеве и рече: Јесам ли ја пасја глава, који сада чиним на Јуди милост дому Саула оца твог и браћи његовој и пријатељима његовим, и нисам те пустио у руке Давидове, те данас тражиш на мени зло ради те жене?

⁹ Тако нека учини Бог Авениру, и тако нека дода, ако не учиним Давиду како му се Господ заклео,

¹⁰ да се пренесе ово царство од дома Сауловог, и да се утврди престо Давидов над Израиљем и над Јудом, од Дана до Вирсавеје.

¹¹ И он не може више ништа одговорити Авениру, јер га се бојаше.

¹² И Авенир посла посланике к Давиду од себе и поручи: Чија је земља? И поручи му: Учини веру са мнош, и ево рука ће моја бити с тобом, да обратим к теби свега Израиља.

¹³ А он одговори: Добро; ја ћу учинити веру с тобом; али једно иштем од тебе, и то: да не видиш лице моје ако ми прво не доведеш Михалу, кћер Саулову, кад дођеш да видиш лице моје.

¹⁴ И посла Давид посланике к Исвостеју, сину Сауловом, и поручи му: Дај ми жену моју Михалу, коју испросих за сто крајака филистејских.

¹⁵ И Исвостеј посла те је узе од мужа, од Фалтила, сина Лаисовог.

¹⁶ А муж њен пође с њом, и једнако плакаше за њом до Ваурима. Тада му рече Авенир: Иди, врати се натраг. И он се врати.

¹⁷ Потом Авенир говори старешинама израиљским, и рече им: Пре тражисте Давида да буде цар над вама.

¹⁸ Ето сада учините; јер је Господ рекао за Давида говорећи: Преко Давида слуге свог избавићу народ свој Израиља из руку филистејских и из руку свих непријатеља њихових.

¹⁹ Тако говори Авенир и синовима Венијаминавим. Потом отиде Авенир и у Хеврон да каже Давиду све што за добро нађе Израиљ и сав дом Венијаминов.

²⁰ И кад дође Авенир к Давиду у Хеврон и с њим двадесет људи, учини Давид гозбу Авениру и људима који беху с њим.

²¹ И рече Авенир Давиду: Да устанем и идем да скупим к цару господару свом сав народ Израиљев да учине веру с тобом, па да царујеш како ти душа жели. И Давид отпусти Авенира да иде с миром.

²² А гле, слуге Давидове враћаху се с Јоавом из боја, и тераху са собом велик плен; а Авенир већ

не беше код Давида у Хеврону, јер га отпусти, те отиде с миром.

²³ Јоав дакле и сва војска што беше с њим, дођоше онамо; и јавише Јоаву говорећи: Авенир син Ниров долазио је к цару, и он га отпусти те отиде с миром.

²⁴ И Јоав отиде к цару и рече: Шта учини? Гле, Авенир је долазио к теби; зашто га пусти те отиде?

²⁵ Познајеш ли Авенира сина Нировог? Долазио је да те превари, да види куда ходиш и да дозна све што радиш.

²⁶ Потом отишавши Јоав од Давида посла људе за Авениром да га врате од студенца Сире, а Давид не знаше за то.

²⁷ И кад се врати Авенир у Хеврон, одведе га Јоав на страну под врата као да говори с њим насамо; онде га удари под пето ребро, те умре за крв Асаила брата његовог.

²⁸ А кад Давид после то чу, рече: Ја нисам крив ни царство моје пред Господом довека за крв Авенира сина Нировог.

²⁹ Нека падне на главу Јоавову и на сав дом оца његовог; и нека дом Јоавов не буде никад без човека болног од течења или губавог или који иде о штапу или који падне од мача или који нема хлеба.

³⁰ Тако Јоав и Ависај брат његов убише Авенира што он погуби Асаила брата њиховог код Гаваона у боју.

³¹ И рече Давид Јоаву и свему народу који беше с њим: Раздерите хаљине своје и припашите кострет, и плачите за Авениром. И цар Давид иђаше за носилима.

³² А кад погребеше Авенира у Хеврону, цар подиже глас свој и плака на гробу Авенировом; плака и сав народ.

³³ И наричући за Авениром рече:

Умре ли Авенир како умире безумник?

³⁴ Руке твоје не бише везане,
нити ноге твоје у оков оковане;
пао си као што се пада од неваљалих људи.

Тада још већма плака за њим сав народ.

³⁵ И дође сав народ нудећи Давида да једе шта, док још беше дан; али се Давид закле и рече: Бог нека ми учини тако, и тако нека дода, ако окусим хлеба или шта друго док не зађе сунце.

³⁶ И сав народ чу то, и би им по вољи; шта год чињаше цар, беше по вољи свему народу.

³⁷ И позна сав народ и сав Израилъ у онај дан да није било од цара што погибе Авенир син Ниров.

³⁸ И цар рече слугама својим: Не знате ли да је војвода и то велики погинуо данас у Израилју?

³⁹ Али ја сам сада још слаб, ако и јесам помазани цар; а ови људи, синови Серујини, врло су ми силни. Нека Господ плати ономе који чини зло према злоћи његовој.

4

Исвостеј убијен. Давид свети његову смрт.

¹ А кад чу син Саулов да је погинуо Авенир у Хеврону, клонуше му руке, и сав се Израилъ смете.

² А имаше син Саулов две војводе над четама; једном беше име Вана, другом беше име Рихав, синови Римона Вироћанина, од

синова Венијаминових; јер се и Вирот бројаше Венијамину;

³ а Вироћани беху побегли у Гитајим, где осташе као дошљаци до данашњег дана.

⁴ И имаше Јонатан, син Саулов, сина хромог на ногу, коме беше пет година кад дође глас о смрти Сауловој и Јонатановој из Језраела, те га узе дадилџа његова и побеже, и кад брзо бежаше, он паде и охрону; а име му беше Мефивостеј.

⁵ И пођоше синови Римона Вироћанина, Рихав и Вана, и дођоше у подне у кућу Исвостејеву; а он почиваше у подне.

⁶ И уђоше у кућу као да узму пшенице, и прободоше га под пето ребро Рихав и Вана, и побегоше.

⁷ Кад уђоше у кућу, он лежахше на постељи својој у клети где спаваше, те га прободоше и убише, и одсекоше му главу и узеше је, па отидоше путем преко поља целу ону ноћ.

⁸ И донесоше главу Исвостејеву Давиду у Хеврон, и рекоше цару: Ево главе Исвостеја сина Сауловог, непријатеља твог, који је тражио душу твоју; и Господ освети данас цара, господара мог, од Саула и семена његовог.

⁹ Али Давид одговарајући Рихаву и Вану, брату његовом, синовима Римона Вироћанина, рече им: Тако да је жив Господ, који је избавио душу моју из сваке невоље.

¹⁰ Кад оног који ми јави говорећи: Гле, погибе Саул, и мишљаше да ће ми јавити добре гласе, ухватих и убих у Сиклагу, и то му би од мене дар за гласе његове,

¹¹ а камоли људе безбожне, који убише човека правог, у кући његовој, на постељи његовој! Нећу

ли тражити крв његову из ваших руку, и вас истребити са земље?

¹² И заповеди Давид момцима својим, те их погубише, и одсекоше им руке и ноге, и обесише код језера хевронског; а главу Исвостејеву узеше и погребеше у гробу Авенировом у Хеврону.

5

Остала племена помазују Давида. Јерусалим освојен. Давидов дом и победа.

¹ Тада дођоше сва племена Израилјева к Давиду у Хеврон, и рекоше му говорећи: Ево, ми смо кост твоја и тело твоје.

² И пре, док Саул беше цар над нама, ти си одводио и доводио Израилја; и Господ ти је рекао: Ти ћеш пасти народ мој Израилја и ти ћеш бити вођ Израилју.

³ Тако дођоше све старешине Израилјеве к цару у Хеврон, и учини с њима цар Давид веру у Хеврону пред Господом; и помазаше Давида за цара над Израилјем.

⁴ Тридесет година беше Давиду кад се зацари, и царова четрдесет година.

⁵ У Хеврону царова над Јудом седам година и шест месеци; а у Јерусалиму царова тридесет и три године над свим Израилјем и Јудом.

⁶ А цар отиде са својим људима у Јерусалим на Јевусеје, који живљаху у оној земљи. И они рекоше Давиду говорећи: Нећеш ући овамо док не узмеш следе и хроме, хотећи казати: Неће ући овамо Давид.

⁷ Али Давид узе кулу Сион, то је град Давидов.

⁸ Јер рече Давид у онај дан: Ко год побије Јевусеје и дође до јаза, и до слепих и хромих, на

које мрзи душа Давидова, биће војвода. Зато се каже: Слепи и хроми да не улазе у ову кућу.

⁹ И седе Давид у кули, и назва је градом Давидовим: и погради је Давид унаоколо од Милона и унутра.

¹⁰ И Давид једнако напредоваше, јер Господ Бог над војскама беше с њим.

¹¹ И Харим цар тирски посла посланике к Давиду, и кедрових дрва и дрводеља и каменара, и саградише кућу Давиду.

¹² И разуме Давид да га је Господ утврдио за цара над Израиљем, и да је узвисио царство његово ради народа свог Израиља.

¹³ И узе Давид још иноча и жена из Јерусалима, пошто дође из Хеврона; и роди се Давиду још синова и кћери.

¹⁴ И ово су имена оних који му се родише у Јерусалиму: Самуја и Совав и Натан и Соломун,

¹⁵ и Јевар и Елисуја и Нафиг и Јафија,

¹⁶ и Елисама и Елијада и Елифалет.

¹⁷ А Филистеји чувши да су помазали Давида за цара над Израиљем, изиђоше сви Филистеји да траже Давида; а Давид чувши то, отиде у кулу.

¹⁸ И Филистеји дошавши раширише се по долини рафајској.

¹⁹ Тада Давид упита Господа говорећи: Хоћу ли изаћи на Филистеје? Хоћеш ли их дати у моје руке? А Господ рече Давиду: Изађи; доиста ћу дати Филистеје у твоје руке.

²⁰ Тада Давид дође у Вал-Ферасим, и поби их онде, и рече: Продре Господ непријатеље моје преда мном као кад вода продире. Отуда се прозва оно место Вал-Ферасим.

²¹ И оставише онде лажне богове своје; а Давид и људи његови однесоше их.

²² И опет наново дођоше Филистеји, и раширише се у долини рафајској.

²³ И Давид упита Господа, који рече: Не иди пред њих, него им зађи за леђа, па удари на њих према дудовима.

²⁴ Па кад чујеш да зашушти по врховима од дудова, онда се крени, јер ће онда поћи Господ пред тобом да побије војску филистејску.

²⁵ И Давид учини тако како му заповеди Господ, и поби Филистеје од Гаваје до Гезера.

6

*Одношење ковчега завета у Јерусалим.
Михалино ругање.*

¹ После скупил опет Давид све људе изабране из Израилџа, тридесет хиљада.

² Па се подиже Давид и сав народ што беше с њим и отиде из Вале Јудине да пренесе отуда ковчег Божји, код ког се призива име, име Господа над војскама, који седи на херувимима.

³ И метнуше ковчег Божји на нова кола, и повезоше га из куће Авинадавове, која беше на брду; а Уза и Ахијо синови Авинадавови управљаху новим колима.

⁴ И одвезоше ковчег Божји из куће Авинадавове, која беше на брду, и Ахијо иђаше пред ковчегом.

⁵ А Давид и сав дом Израилџев удараху пред Господом у свакојаке справе од дрвета кедровог, у гусле, у псалтире, у бубње, у свирале и у кимвале.

⁶ А кад дођоше до гумна Нахоновог, Уза се маши за ковчег Божји и прихвати га, јер волови потегоше на страну.

⁷ И Господ се разгневи на Узу, и удари га Бог онде за ту непажњу, те умре онде код ковчега Божијег.

⁸ И ожалости се Давид што Господ уби Узу. Зато се прозва оно место Фарес-Уза до данас.

⁹ И уплаши се Давид од Господа у онај дан, и рече: Како ће доћи к мени ковчег Господњи?

¹⁰ И не хте Давид одвести ковчег Господњи к себи у град Давидов; него га склони Давид у кућу Овид-Едома Гетејина.

¹¹ И оста ковчег Господњи у кући Овид-Едома Гетејина три месеца, и благослови Господ Овид-Едома и сав дом његов.

¹² И јавише цару Давиду говорећи: Господ благослови дом Овид-Едомов и све што има ради ковчега Божијег. Тада отиде Давид, и пренесе ковчег Божји из куће Овид-Едомове у град Давидов с весељем.

¹³ И кад они који ношаху ковчег Господњи поступише шест корака, принесе на жртву вола и дебела овна.

¹⁴ И Давид играше из све снаге пред Господом, и беше огрнут оплећком ланеним.

¹⁵ Тако Давид и сав дом Израилев ношаху ковчег Господњи подвикујући и трубећи у трубе.

¹⁶ А кад ковчег Господњи улажаше у град Давидов, Михала кћи Саулова гледајући с прозора виде цара Давида где скаче и игра пред Господом, и подругну му се у срцу свом.

¹⁷ А кад донесоше ковчег Господњи, наместише га на његово место у шатору који му разапе Давид.

И принесе Давид жртве захвалне пред Господом.

¹⁸ Потом принесавши Давид жртве паљенице и жртве захвалне благослови народ у име Господа над војскама.

¹⁹ И раздаде међу сав народ, међу све мноштво Израилјево, и људима и женама, сваком по један хлеб и комад мяса и жбан вина. Потом отиде народ, свак својој кући.

²⁰ И Давид се врати да благослови свој дом; а Михала кћи Саулова изиђе на сусрет Давиду, и рече: Како је славан био данас цар Израилјев, кад се данас откривао пред слушкињама слуга својих, као што се откривају никакви људи!

²¹ А Давид рече Михали: Пред Господом, који ме је изабрао преко оца твог и преко свега дома његовог, те ми заповедио да будем вођ народу Господњем, Израилју, играо сам, и играћу пред Господом.

²² И још ћу се већма понизити, и још ћу мањи себи бити; и опет ћу бити славан пред слушкињама, за које говориш.

²³ И Михала кћи Саулова не има порода до смрти своје.

7

Давид хоће да гради храм и добија обрицање за вечито царство семена свог. Његова молитва.

¹ А кад цар сеђаше код куће своје, и Господ му даде мир свуда унаоколо од свих непријатеља његових,

² рече цар Натану пророку: Види, ја стојим у кући од кедрова дрвета, а ковчег Божји стоји под завесима.

³ А Натан рече цару: Шта ти је год у срцу, иди, чини, јер је Господ с тобом.

⁴ Али ону ноћ дође реч Господња к Натану говорећи:

⁵ Иди и реци служи мом Давиду: Овако вели Господ: Ти ли ћеш ми начинити кућу да у њој наставам?

⁶ Кад нисам наставао у кући од кад изведох синове Израиљеве из Мисира до данас, него сам ходио у шатору и у наслону.

⁷ Куда сам год ходио са свим синовима Израиљевим, јесам ли једну реч рекао коме од судија Израиљевих, којима заповедах да пасу народ мој Израиља, и казао: Зашто ми не начините куће од кедра?

⁸ Овако дакле реци Давиду служи мом: Овако вели Господ над војскама: Ја те узех од тора, од оваца, да будеш вођ народу мом, Израиљу:

⁹ И бејаш с тобом куда си год ходио, и истребих све непријатеље твоје испред тебе, и стекох ти име велико, као што је име великих људи који су на земљи.

¹⁰ И одредићу место народу свом Израиљу, и посадићу га, те ће наставати у свом месту, и неће се више претресати, нити ће их више мучити неправедници као пре,

¹¹ и од оног дана кад поставих судије над народом својим Израиљем; и смирићу те од свих непријатеља твојих. Јоште ти јавља Господ да ће ти Господ начинити кућу.

¹² Кад се наврше дани твоји, и починеш код отаца својих, подигнућу семе твоје након тебе, које ће изаћи из утробе твоје, и утврдићу царство његово.

¹³ Он ће сазидати дом имену мом, и утврдићу престо царства његовог довека.

¹⁴ Ја ћу му бити Отац, и он ће ми бити син: ако учини шта зло, караћу га прутом људским и ударцима синова човечијих.

¹⁵ Али милост моја неће се уклонити од њега као што сам је уклонио од Саула, ког уклоних испред тебе.

¹⁶ Него ће тврд бити дом твој и царство твоје довека пред тобом, и престо ће твој стајати довека.

¹⁷ По свим овим речима и по свој овој утвари каза Натан Давиду.

¹⁸ Тада дође цар Давид и стаде пред Господом, и рече: Ко сам ја, Господе, Господе, и шта је мој дом, те си ме довео догде?

¹⁹ Па и то Ти се још чини мало, Господе, Господе, него си говорио и за дом слуге свог на дуго времена. Је ли то закон човечиј, Господе, Господе!

²⁰ Али шта ће јоште Давид да Ти говори? Та Ти знаш слугу свог, Господе, Господе!

²¹ Ради речи своје и по срцу свом учинио си све ове велике ствари обзнањујући их слуги свом.

²² Зато си велик, Господе Боже, нема таквог какав си Ти; и нема Бога осим Тебе, по свему што чусмо својим ушима.

²³ Јер који је народ на земљи као Твој народ Израиљ? Ког је ради Бог ишао да га искупи да му буде народ и да стече себи име и да вам учини велика и страшна дела у земљи Твојој, пред народом Твојим, који си искупио себи из Мисира, од народа и богова њихових.

²⁴ Јер си утврдио себи народ свој Израилља да Ти буде народ довека; а Ти си им, Господе, Бог.

²⁵ И тако, Господе Боже, реч коју си обрекао служи свом и дому његовом, потврди засвагда, и учини како си рекао.

²⁶ Нека се велича име Твоје до века, да се говори: Господ је над војскама Бог над Израилљем; и дом слуге Твог Давида нека стоји тврдо пред Тобом.

²⁷ Јер си Ти, Господе над војскама, Боже Израилљев, јавио служи свом говорећи: Дом ћу сазидати теби. Зато слуга Твој нађе у срцу свом да Ти се помоли овом молитвом.

²⁸ Тако, Господе, Господе, Ти си Бог, и речи су Твоје истина; Ти си ово добро обрекао служи свом.

²⁹ Буди, дакле, вољан и благослови дом слуге свог да буде довека пред Тобом; јер си Ти Господе, рекао, и Твојим ће благословом бити благословен дом слуге Твог довека.

8

Давидове победе и скупocenости. Постављање власти.

¹ После тога разби Давид Филистеје, и покори их, и узео Давид Метег-Аму из руку филистејских.

² Разби и Моавце, и измери их ужем поваљавши их по земљи, и измери их два ужа да се погубе а једно уже да се оставе у животу. И Моавци посташе слуге Давидове, и плаћаху му данак.

³ Давид разби и Адад-Езера сина Реововог цара совског, изашав да рашири власт своју до реке Ефрата.

⁴ И зароби их Давид хиљаду и седам стотина коњаника и двадесет хиљада пешака, и подреза

Давид жиле свим коњима колским, само остави за сто кола.

⁵ И беху дошли Сирци из Дамаска у помоћ Адад-Езеру цару совском, и Давид поби двадесет и две хиљаде Сираца.

⁶ И намести Давид војску у Сирији што је под Дамаском, и Сирци посташе слуге Давидове плаћајући му данак. И Господ чуваше Давида куда год иђаше.

⁷ И Давид узе златне штитове које имаху слуге Адад-Езерове, и донесе их у Јерусалим.

⁸ И из Ветаха и из Виротаја, градова Адад-Езерових, однесе цар Давид силну бронзу.

⁹ А кад чу Тоја, цар ематски, да је Давид побио сву војску Адад-Езерову,

¹⁰ посла Тоја Јорама сина свог к цару Давиду да га поздрави и да му честита што је војевао на Адад-Езера и убио га, јер Тоја имаше рат с Адад-Езером; и донесе Јорам закладе златне и сребрне и бронзане.

¹¹ Па и то цар Давид посвети Господу са сребром и златом што беше посветио од свих народа које покори,

¹² од Сираца и од Моаваца и од синова Амонових и од Филистеја и од Амалика, и од плена Адад-Езера сина Реововог, цара совског.

¹³ И Давид стече име кад се врати побивши Сирце, осамнаест хиљада у сланој долини.

¹⁴ И намести војску по Идумеји, по свој Идумеји намести војску, и сви Едомци посташе слуге Давидове. И Господ чуваше Давида куда год иђаше.

¹⁵ Тако царова Давид над свим Израилљем, судећи и дајући правду свему народу свом.

¹⁶ И Јоав син Серујин беше над војском; а Јосафат син Ахилудов паметар;

¹⁷ а Садок син Ихитовов и Ахимелех син Авијатаров свештеници; а Сераја писар;

¹⁸ а Венаја син Јодајев беше над Херетејима и Фелетејима; а синови Давидови кнезови.

9

Милост Давидова према Мефивостеју.

¹ И рече Давид: Има ли јоште ко да је остао од дома Сауловог? Да му учиним милост ради Јонатана.

² А беше један слуга дома Сауловог, по имену Сива; и дозвоаше га к Давиду. И рече му цар: Јеси ли ти Сива? А он рече: Ја сам, слуга твој.

³ А цар рече: Има ли јоште ко од дома Сауловог да му учиним милост Божију? А Сива рече цару: Још има син Јонатанов, хром на ногу.

⁴ И рече му цар: Где је? А Сива рече цару: Ено га у дому Махира сина Амиловог у Лодевару.

⁵ Тада посла цар Давид да га доведу из Лодевара из дома Махира сина Амиловог.

⁶ А кад дође к Давиду Мефивостеј син Јонатана сина Сауловог, паде на лице своје и поклони се. А Давид рече: Мефивостеју! А он рече: Ево слуге твог.

⁷ А Давид му рече: Не бој се; јер ћу ти учинити милост Јонатана ради оца твог, даћу ти натраг све њиве Саула оца твог; а ти ћеш свагда јести за мојим столом.

⁸ А он се поклони и рече: Ко сам ја слуга твој, те си погледао на мртвог пса као што сам ја?

⁹ И цар дозвоа Сиву слугу Сауловог, и рече му: Шта је год било Саулово и свега дома његовог, дао сам сину твог господара.

¹⁰ Ради му дакле земљу ти и синови твоји и слуге твоје, и доноси да син господара твог има хлеб да једе; али Мефивостеј син господара твог јешће свагда за мојим столом. Сива пак имаше петнаест синова и двадесет слуга.

¹¹ И рече Сива цару: Како је цар господар мој заповедио слуги свом, све ће чинити слуга твој. Али Мефивостеј, рече цар, јешће за мојим столом као царски син.

¹² А Мефивостеј имаше малог сина, коме име беше Миха; а сви који живљаху у дому Сивином беху слуге Мефивостејеве.

¹³ А Мефивостеј сеђаше у Јерусалиму, јер свагда јеђаше за царевим столом, а беше хром на обе ноге.

10

Синови Амонови срамоте посланике Давидове, али и њих и народе њихове помагаче надбија Давид.

¹ А после тога умре цар синова Амонових, и зацари се Анун син његов на његово место.

² И рече Давид: Да учиним милост Ануну сину Насовом, као што је отац његов мени учинио милост. И посла Давид да га потеша за оцем преко слуга својих. И дођоше слуге Давидове у земљу синова Амонових.

³ А кнезови синова Амонових рекоше Ануну господару свом: Мислиш да је Давид зато послао људе да те потеше, што је рад учинити част оцу твом? А није зато послао Давид к теби слуге своје да промотри град и уходи, па после да га раскопа?

⁴ Тада Анун ухвати слуге Давидове, и обрија им браде до пола и одсече им хаљине по поле, до задњице, и оправи их натраг.

⁵ А кад то јавише Давиду, он посла пред њих, јер људи беху грдно осрамоћени, и поручи им цар: Седите у Јерихону докле вам нарасте брада, па онда дођите натраг.

⁶ Тада синови Амонови видећи где се омразише с Давидом, послаше синови Амонови, те најмише Сираца од Вет-Реова и Сираца од Сове двадесет хиљада пешака, и у цара од Махе хиљаду људи, и од Ис-Това дванаест хиљада људи.

⁷ А Давид кад то чу, посла Јоава са свом храбром војском својом.

⁸ И Изиђоше синови Амонови, и уврсташе се пред вратима, а Сирци из Сове и из Реова и људи из Ис-Това и из Махе беху за себе у пољу.

⁹ И Јоав видећи намештену војску према себи спред и озад, узео одабране из све војске израиљске, и намести их према Сирцима;

¹⁰ а остали народ предаде Ависају брату свом да их намести према синовима Амоновим.

¹¹ И рече: Ако Сирци буду јачи од мене, дођи ми у помоћ; ако ли синови Амонови буду јачи од тебе, ја ћу доћи теби у помоћ.

¹² Буди храбар, и држимо се храбро за свој народ и за градове Бога свог; а Господ нека учини шта му је по вољи.

¹³ Тада Јоав и народ који беше с њим примакоше се да ударе на Сирце, али они побегоше испред њега.

¹⁴ А синови Амонови видећи где побегоше Сирци, побегоше и они испред Ависаја, и уђоше у свој град. И врати се Јоав од синова Амонових, и дође у Јерусалим.

¹⁵ Али Сирци кад видеше где их надбише Израиљци, скупеше се опет.

¹⁶ И Адад-Езер посла, те доведе Сирце испреко реке, који дођоше у Елам; а Совак, војвода Адад-Езеров иђаше пред њима.

¹⁷ Кад то јавише Давиду, он скупи све Израилџе, и пређе преко Јордана и дође у Елам; и Сирци се наместише против Давида и побише се с Давидом.

¹⁸ Али побегоше Сирци испред Израилџа, и поби Давид Сираца седам стотина и четрдесет хиљада коњика; и Совака војводу њиховог уби, те погибе онде.

¹⁹ И кад видеше сви цареви, слуге Адад-Езерове, да их разби Израилџ, учинише мир с Израилџем, и слушаху им, и Сирци не смеше више помагати синовима Амоновим.

11

Давидова прељуба и кривица за крв.

¹ А кад прође година, у време кад цареви иду на војску, посла Давид Јоава и слуге своје с њим, и свега Израилџа, те потираху синове Амонове, и опколише Раву; а Давид оста у Јерусалиму.

² И пред вече уста Давид с постеље своје, и ходајући по крову царског двора угледа с крова жену где се мије, а жена беше врло лепа на очи.

³ И Давид посла да пропитају за жену и рекоше: Није ли то Витсавеја кћи Елијамова, жена Урије Хетејина?

⁴ И Давид посла посланике да је доведу; и кад дође к њему, он леже с њом, а она се беше очистила од нечистоте своје; после се врати својој кући.

⁵ И затрудне жена, те посла и јави Давиду говорећи: Трудна сам.

⁶ Тада Давид посла к Јоаву и поручи: Пошљи ми Урију Хетејина. И посла Јоав Урију к Давиду.

⁷ И кад Урија дође к њему, запита га Давид како је Јоав и како је народ и како иде рат.

⁸ Потом рече Давид Урији: Иди кући својој, и опери ноге своје. И Урија изиђе из царевог двора, а за њим изнесоше јело царско.

⁹ Али Урија леже на вратима двора царевог са свим слугама господара свог, и не отиде кући својој.

¹⁰ И јавише Давиду говорећи: Урија није отишао кући својој. А Давид рече Урији: Ниси ли дошао с пута? Зашто не идеш кући својој?

¹¹ А Урија рече Давиду: Ковчег и Израилъ и Јуда стоје по шаторима, и Јоав господар мој и слуге господара мог стоје у пољу, па како бих ја ушао у кућу своју да једем и пијем и спавам са женом својом? Тако ти био жив и тако била жива душа твоја, нећу то учинити.

¹² Тада рече Давид Урији: Остани овде још данас, па ћу те сутра отпустити. Тако оста Урија у Јерусалиму онај дан и сутрадан.

¹³ И позва га Давид да једе и пије с њим, те га опије. А увече отиде, те леже на постељу своју са слугама господара свог, а кући својој не отиде.

¹⁴ А ујутру написа Давид књигу Јоаву, и посла по Урији.

¹⁵ А у књизи писа и рече: Наместите Урију где је најжешћи бој, па се узмакните од њега да би га убили да погине.

¹⁶ И Јоав опколивши град намести Урију на место где је знао да су најхрабрији људи.

¹⁷ И изиђоше људи из града и побише се с Јудом. И погибе из народа неколико слуга

Давидових; погибе и Урија Хетејин.

¹⁸ Тада Јоав посла к Давиду, и јави му све што би у боју.

¹⁹ И заповеди гласнику говорећи: Кад приповедиш цару све што је било у боју,

²⁰ ако се разгневи цар и рече ти: Зашто сте ишли тако близу града да се бијете? Зар нисте знали како се стреља с града?

²¹ Ко је убио Авимелеха сина Јерувесетовог? Није ли жена бацила на њ комад жрвња са зида, те погибе у Тевесу? Зашто сте ишли близу зида? Тада реци: Погинуо је и слуга твој Урија Хетејин.

²² И отиде гласник, и дошавши јави Давиду све за шта га је послао Јоав.

²³ И рече гласник Давиду: Беху јачи од нас, и изиђоше у поље на нас, али их узбисмо до врата градских.

²⁴ А стрелци стадоше стрељати на слуге твоје са зида, и погибе неколико слуга царевих, тако и слуга твој Урија Хетејин погибе.

²⁵ Тада рече Давид гласнику: Овако реци Јоаву: Не буди зловољан за то; јер мач прождире сад овог сад оног; удри још јаче на град и раскопај га. Тако га охрабри.

²⁶ А жена Уријина чувши да је погинуо муж њен Урија, плака за мужем својим.

²⁷ А кад прође жалост, посла Давид и узе је у кућу своју, и она му поста жена, и роди му сина. Али не беше по вољи Господу шта учини Давид.

12

Натанова беседа за покајање. Давид признаје свој грех и добија опроштење. Соломуново рођење. Освојење Раве.

¹ И посла Господ Натана к Давиду; и он дошав к њему рече му: У једном граду беху два човека, један богат а други сиромаш.

² Богати имаше оваца и говеда врло много;

³ а сиромаш немаше ништа до једну малу овчицу, коју беше купио, и храњаше је, те одрасте уза њ и уз децу његову, и јеђаше од његовог залогаја, и из његове чаше пијаше, и на крилу му спаваше, и беше му као кћи.

⁴ А дође путник к богатом човеку, а њему би жао узети из својих оваца или говеда да зготови путнику који дође к њему; него узео овцу оног сиромаша, и зготови је човеку, који дође к њему.

⁵ Тада се Давид врло разгневи на оног човека, и рече Натану: Тако жив био Господ, заслужио је смрт онај који је то учинио.

⁶ И овцу нека плати учетворо, што је то учинио и није му жао било.

⁷ Тада рече Натан Давиду: Ти си тај. Овако вели Господ Бог Израиљев: Ја сам те помазао за цара над Израиљем, и ја сам те избавио из руку Саулових.

⁸ И дао сам ти дом господара твог, и жене господара твог на крило твоје, дао сам ти дом Израиљев и Јудин; и ако је мало додао бих ти то и то.

⁹ Зашто си презрео реч Господњу чинећи шта Њему није по вољи? Урију Хетејина убио си мачем и узео си жену његову себи за жену, а њега си убио мачем синова Амонових.

¹⁰ Зато неће се одмаћи мач од дома твог до века, што си ме презрео и узео жену Урије Хетејина да ти буде жена.

¹¹ Овако вели Господ: Ево, ја ћу подигнути на те зло из дома твог, и узећу жене твоје на твоје очи, и

даћу их ближњему твом, те ће спавати са женама твојим на видику свакоме.

¹² Јер ти си учинио тајно, али ћу ја ово учинити пред свим Израилљем и сваком на видику.

¹³ Тада рече Давид Натану: Сагреших Господу. А Натан рече Давиду: и Господ је пронео грех твој; нећеш умрети.

¹⁴ Али што си тим делом дао прилику непријатељима Господњим да хуле, зато ће ти умрети син који ти се родио.

¹⁵ Потом Натан отиде својој кући.

А Господ удари дете које роди жена Уријина Давиду, те се разболе на смрт.

¹⁶ И Давид се мољаше Богу за дете, и пошћаше се Давид, и дошавши лежаše преко ноћи на земљи.

¹⁷ И старешине дома његовог усташе око њега да га подигну са земље, али он не хте, нити једе шта с њима.

¹⁸ А кад би седми дан, умре дете; и не смеху слуге Давидове јавити му да је дете умрло, јер говораху: Ево, док дете беше живо, говорасмо му, па нас не хте послушати; а како ћемо му казати: Умрло је дете? Хоће га уцвелити.

¹⁹ А Давид видећи где слуге његове шапћу међу собом, досети се да је умрло дете; и рече Давид слугама својим: Је ли умрло дете? А они рекоше: Умрло је.

²⁰ Тада Давид уста са земље, и уми се, и намаза се и преобуче се; и отиде у дом Господњи, и поклони се. Потом опет дође кући својој, и заиска да му донесу да једе; и једе.

²¹ А слуге његове рекоше му: Шта то радиш? Док беше дете живо, постио си и плакао; а кад

умре дете, устао си и једеш.

²² А он рече: Док дете беше живо, постио сам и плакао, јер говорех: ко зна, може се смиловати Господ на ме да дете остане живо.

²³ А сад умрло је; што бих постио? Могу ли га повратити? Ја ћу отићи к њему, али он неће се вратити к мени.

²⁴ Потом Давид утеши Витсавеју жену своју, и отиде к њој, и леже с њом. И она роди сина, коме наде име Соломун. И мио беше Господу.

²⁵ И посла Натана пророка, те му наде име Једидија, ради Господа.

²⁶ А Јоав бијући Раву синова Амонових, узе царски град.

²⁷ И посла посланике к Давиду, и рече: Бих Раву, и узех град на води.

²⁸ Него сада скупи остали народ, и стани у логор према граду, и узми га, да га не бих ја узео и моје се име спомињало на њему.

²⁹ И Давид скупивши сав народ отиде на Раву, и удари на њу, и узе је.

³⁰ И узе цару њиховом с главе круну, у којој беше таланат злата, с драгим камењем, и метнуше је на главу Давиду, и однесе из града плен врло велик.

³¹ А народ који беше у њему изведе и метну их под пиле и под бране гвоздене и под секире гвоздене, и сагна их у пећи где се опеке пеку. И тако учини свим градовима синова Амонових. Потом се врати Давид са свим народом у Јерусалим.

13

Амонов грех и смрт. Авесаломово бежање.

¹ А потом се догоди: Авесалом син Давидов имаше лепу сестру по имену Тамару, и замилова је Амнон, син Давидов.

² И тужаше Амнон тако да се разболе ради Тамаре сестре своје; јер беше девојка, те се Амнону чињаше тешко да јој учини шта.

³ А имаше Амнон пријатеља, коме име беше Јонадав син Саме брата Давидовог; и Јонадав беше врло домишљат.

⁴ И рече му: Што се тако сушиш, царев сине, од дана на дан? Не би ли ми казао? А Амнон му рече: Љубим Тамару сестру Авесалома брата свог.

⁵ Тада му рече Јонадав: Лези у постељу своју, и учини се болестан; па кад дође отац твој да те види, ти му реци: Нека дође Тамара сестра моја да ме нахрани, и да зготови пред мојим очима јело да гледам, и из њене руке да једем.

⁶ И Амнон леже и учини се болестан; и кад дође цар да га види, рече Амнон цару: Нека дође Тамара сестра моја и зготови преда мном два јелца да једем из њене руке.

⁷ Тада Давид посла к Тамари кући, и поручи јој: Иди у кућу брата свог Амнона и зготови му јело.

⁸ И Тамара отиде у кућу брата свог Амнона, и он лежаše; и узе брашна и замеси и зготови јело пред њим и скува.

⁹ Потом узе тавицу и изручи преда њ; али Амнон не хте јести, него рече: Кажите нека изиђу сви који су код мене. И изиђоше сви.

¹⁰ Тада рече Амнон Тамари: Донеси то јело у клет да једем из твоје руке. И Тамара узе јело што беше зготовила, и донесе Амнону брату свом у клет.

¹¹ А кад му пружи да једе, он је ухвати и рече јој: Ходи, лези са мном, сестро моја!

¹² А она му рече: Не, брате, немој ме осрамотити, јер се тако не ради у Израиљу, не чини то безумље.

¹³ Куда бих ја са срамотом својом? А ти би био као који од најгорих људи у Израиљу. Него говори цару; он ме неће теби одрећи.

¹⁴ Али је он не хте послушати, него савладавши је осрамоти је и облежа је.

¹⁵ А после омрзе на њу Амнон веома, те мржња којом мржаше на њу беше већа од љубави којом је пре љубљаше. И рече јој Амнон: Устани, одлази.

¹⁶ А она му рече: То ће бити веће зло од оног које си ми учинио што ме тераш. Али је он не хте послушати.

¹⁷ Него викну момка који га служаше, и рече му: Води ову од мене напоље, и закључај врата за њом.

¹⁸ А она имаше на себи шарену хаљину, јер такве хаљине ношаху царске кћери док су девојке. И слуга његов изведе је напоље, и закључа за њом врата.

¹⁹ Тада Тамара посу се пепелом по глави и раздре шарену хаљину коју имаше на себи, и метну руку своју на главу, и отиде вичући.

²⁰ А брат њен Авесалом, рече јој: Да није Амнон брат твој био с тобом? Али, сестро моја, ћути, брат ти је, не мисли о том. И тако оста Тамара осамљена у кући брата свог Авесалома.

²¹ И цар Давид чувши све ово разгневи се врло.

²² Авесалом пак не говораше с Амномом ни ружно ни лепо; јер Авесалом мржаше на Амнона што му осрамоти сестру Тамару.

²³ А после две године кад се стрижаху овце Авесаломове у Вал-Асору, који је код Јефрема, он

позва све синове царева.

²⁴ И дође Авесалом к цару и рече му: Ево, сад се стрижу овце служи твој; нека пође цар и слуге његове са слугом својим.

²⁵ Али цар рече Авесалому: Немој, сине, немој да идемо сви, да ти не будемо на теготу. И премда наваљиваше, опет не хте ићи, него га благослови.

²⁶ А Авесалом рече: Кад ти нећеш, а оно нека иде с нама Амнон брат мој. А цар му рече: Што да иде с тобом?

²⁷ Али навали Авесалом на њ, те пусти с њим Амнона и све синове царске.

²⁸ Тада Авесалом заповеди момцима својим говорећи: Пазите, кад се срце Амнону развесели од вина, и ја вам кажем: Убијте Амнона; тада га убијте; не бојте се, јер вам ја заповедам, будите слободни и храбри.

²⁹ И учинише с Амномом слуге Авесаломове како им заповеди Авесалом. Тада усташе сви синови цареви и појашаше свака своју мазгу и побегоше.

³⁰ А докле још беху на путу, дође глас Давиду да је Авесалом побио све синове царева, да није остао од њих ни један.

³¹ Тада уставши цар раздре хаљине своје, и леже на земљу, и све слуге његове које стајаху око њега раздреше хаљине своје.

³² А Јонадав син Саме брата Давидовог проговори и рече: Нека не говори господар мој да су побили сву децу, царева синове; погинуо је само Амнон, јер Авесалом беше тако наумио од оног дана кад Амнон осрамоти Тамару сестру његову.

³³ Нека дакле цар господар мој не мисли о том у срцу свом говорећи: Сви синови цареви

погибоше; јер је само Амнон погинуо.

³⁴ А Авесалом побеже. А момак на стражи подиже очи своје и угледа, а то многи народ иде к њему покрај горе.

³⁵ И Јонадав рече цару: Ево иду синови цареви; као што је казао слуга твој, тако је било.

³⁶ И кад изрече, а то синови цареви дођоше, и подигавши глас свој плакаше; а и цар и све слуге његове плакаше врло.

³⁷ Авесалом пак побеже и отиде к Талмају сину Амијудовом цару гесурском. А Давид плакаше за сином својим сваки дан.

³⁸ А кад Авесалом утече и дође у Гесур, оста онде три године.

³⁹ Потом зажеле цар Давид отићи к Авесалому, јер се утеши за Амноном што погибе.

14

Јоав добива милост за Авесалома с помоћу једне жене из Текује.

¹ А Јоав син Серујин опази да се срце царско обратило к Авесалому.

² И посла Јоав у Текују те дозволи отуда жену лукаву, па јој рече: Учини се као да си у жалости, и обуци жалосне хаљине, и немој се намазати уљем, него буди као жена која одавна жали за мртвим.

³ И отиди к цару, и говори му тако и тако. И научи је Јоав шта ће говорити.

⁴ И кад отиде жена Текујанка к цару да говори, паде ничице на земљу и поклони се, и рече: Помагај царе!

⁵ А цар јој рече: Шта ти је? А она рече: Удовица сам, умро ми је муж.

⁶ А имаше слушкиња твоја два сина, па се свадише у пољу, а не беше никога да их развади, те један удари другог и уби га.

⁷ И гле, сав дом уста на слушкињу твоју говорећи: Дај тог што је убио брата свог да га погубимо за душу брата његовог, ког је убио, и да истребимо наследника; и тако хоће да угасе искру која ми је остала, да не оставе име мужу мом ни остатак на земљи.

⁸ А цар рече жени: Иди кући својој, а ја ћу наредити за те.

⁹ А жена Текујанка рече цару: Царе господару! Нека на ме и на дом оца мог падне кривица, а цар и његов престо нека је прав.

¹⁰ А цар рече: Ко узговори на те, доведи га к мени, и неће те се више дотаћи.

¹¹ А она рече: Нека се опомене цар Господа Бога свог, да се не умноже осветници који убијају, и да не убију сина мог. А он рече: Тако жив био Господ, ниједна длака с твог сина неће пасти на земљу.

¹² А жена рече: Да каже слушкиња твоја нешто цару господару. А он рече: Говори.

¹³ А жена рече: А зашто си намислио такву ствар народу Божијем? Јер цар као да је крив говорећи тако, јер неће цар да дозове натраг оног ког је одагнао.

¹⁴ Јер ћемо доиста помрети, и јесмо као вода која се проспе на земљу и више се не може скупити; јер му Бог није узео живот, него је наумио да одагнани не остане одагнан од њега.

¹⁵ И тако дођох да кажем ово цару господару свом, јер ме народ уплаши; зато рече слушкиња

твоја: Да говорим цару, може бити да ће учинити цар шта слушкиња његова каже.

¹⁶ Јер ће цар услишити и избавити слушкињу своју из руке оног који хоће да истреби мене и сина мог из наследства Божијег.

¹⁷ И слушкиња твоја рече: Реч цара господара мог биће ми утеха, јер је цар господар мој као анђеол Божји, те слуша и добро и зло, и Господ ће Бог твој бити с тобом.

¹⁸ А цар одговори и рече жени: Немој тајити од мене шта ћу те питати. А жена рече: Нека говори цар господар мој.

¹⁹ Тада цар рече: Да није Јоавов посао у свему томе што чиниш? А жена одговори и рече: Тако да је жива душа твоја, царе господару, не може се ни надесно ни налево од свега што каза цар господар мој; јер слуга твој Јоав заповедио ми је и научио слушкињу твоју све ово да говорим.

²⁰ Слуга је твој Јоав учинио, те сам овако извила беседу своју; али је господар мој мудар као анђеол Божји, те зна све што бива на земљи.

²¹ Тада рече цар Јоаву: Ево, ти си учинио то, иди, доведи натраг дете Авесалома.

²² Тада паде Јоав лицем на земљу, и поклони се и благослови цара, и рече Јоав: Данас види слуга твој да сам нашао милост пред тобом, царе господару, кад је цар учинио шта му слуга његов рече.

²³ Потом се подиже Јоав и отиде у Гесур, и доведе натраг у Јерусалим Авесалома.

²⁴ И цар рече: Нека иде својој кући, а лице моје да не види. И отиде Авесалом својој кући, и не виде лице царево.

²⁵ А не беше човека тако лепа као Авесалом у свем Израилу, да га тако хвале; од пете до темена

не беше на њему мане.

²⁶ И кад би стригао главу (а имаше обичај сваке године стрићи је, јер му беше тешко), мерио би косу с главе своје, и биваше је двеста сикала царском мером.

²⁷ И родише се Авесалому три сина и једна кћи, којој беше име Тамара, и она беше лепа.

²⁸ И Авесалом оста целе две године у Јерусалиму, а лице царево не виде.

²⁹ Тада посла Авесалом по Јоава да га пошаље к цару; али он не хте доћи к њему; и посла опет други пут, али он не хте доћи.

³⁰ Тада рече слугама својим: Видите ли њиву Јоавову поред моје? На њој је јечам; идите и упалите је. И упалише слуге Авесаломове ону њиву.

³¹ Тада се подиже Јоав, и дође к Авесалому у кућу, и рече му: Зашто слуге твоје упалише моју њиву?

³² Авесалом рече Јоаву: Ето слао сам к теби говорећи: Ходи овамо да те пошаљем к цару да му кажеш: Зашто сам дошао из Гесура? Боље би било да сам још онде. Зато да видим лице царево; ако ли има каква кривица на мени, нека ме погуби.

³³ И отиде Јоав к цару, и каза му. И дозвола Авесалома; а он дошавши к цару поклони се лицем до земље пред царем, и цар целива Авесалома.

15

Авесаломова буна. Давидово бекство.

¹ А после тога набави себи Авесалом кола и коња и педесет људи, који трчаху пред њим.

² И устајаше рано Авесалом, и стајаше крај пута код врата; и ко год имаше парницу и иђаше цару

на суд, Авесалом га дозиваше к себи и говораше: Из ког си града? А кад би онај одговорио: Слуга је твој из тог и тог племена Израилјевог,

³ тада би му рекао Авесалом: Видиш, твоја је ствар добра и праведна, али те нема ко саслушати код цара.

⁴ Још говораше Авесалом: Кад бих ја био постављен да судим у земљи! Да сваки к мени долази који има посла на суду, ја бих му дао правицу.

⁵ И кад би му ко приступио да му се поклони, он би пружио руку своју, те би га ухватио и пољубио.

⁶ Тако чињаше Авесалом са сваким Израилљцем, који долажаше на суд к цару; и Авесалом примамљиваше срца људи Израилјаца.

⁷ А кад прође четрдесет година, рече Авесалом цару: Да отидем у Хеврон да извршим завет који сам заветовао Господу.

⁸ Јер кад сеђах у Гесуру у Сирији, учини завет слуга твој рекавши: Ако ме Господ одведе натраг у Јерусалим, послужићу Господу.

⁹ А цар му рече: Иди с миром. И он се подиже и отиде у Хеврон.

¹⁰ И разасла Авесалом по свим племенима Израилјевим уходе поручивши: Кад чујете трубе да затрубе, реците: Зацари се Авесалом у Хеврону.

¹¹ А с Авесаломом отиде двеста људи из Јерусалима позваних; али отидоше у простоти својој не знајући ништа.

¹² А Авесалом посла и по Ахитофела Гилоњанина, саветника Давидовог, да дође из града свог Гилона, кад приношаше жртве. И буна поста јака, и народ се све више стецаше к Авесалому.

13 Тада дође гласник к Давиду и рече: Срце Израилу приста за Авесаломом.

14 А Давид рече свим слугама својим које беху с њим у Јерусалиму: Устајте, да бежимо; иначе нећемо утећи од Авесалома; брже похитајте, да не похита он и не стигне нас и обори на нас зло, и града не окрене под мач.

15 А слуге цареве рекоше цару: Шта је год воља цару господару нашем, ево слуга твојих.

16 И отиде цар пешице и сав дом његов; само десет жена иноча остави цар да му чувају кућу.

17 И када отиде цар и сав народ пешице, уставише се на једном месту подалеко.

18 А све слуге његове иђаху уза њ, и сви Херетеји и сви Фелетеји; и сви Гетеји, шест стотина људи, који беху дошли пешке из Гата, иђаху пред царем.

19 И рече цар Итају Гетејину: Што и ти идеш с нама? Врати се и остани код цара; јер си странац и опет ћеш отићи у своје место.

20 Јуче си дошао, па зар данас да те крећем да се потуцаш с нама? Ја ћу ићи куда могу, а ти се врати и одведи натраг браћу своју. Нека милост и вера буде с тобом.

21 А Итај одговори цару и рече: Тако жив да је Господ и тако да је жив цар господар мој, где буде цар господар мој, било на смрт или на живот, онде ће бити и слуга твој.

22 Тада рече Давид Итају: А ти ходи. И тако пође Итај Гетејин са свим људима својим и свом децом што беху с њим.

23 И сва земља плакаше гласно и сав народ прелажаше. И тако цар пређе преко потока Кедрона, и сав народ пређе идући к пустињи.

24 А гле, и Садок беше онде и сви Левити с њим

носећи ковчег завета Божијег; и спустише ковчег Божји, а пође и Авијатар, докле сав народ изиђе из града.

²⁵ И рече цар Садоку: Носи ковчег Божји натраг у град; ако нађем милост пред Господом, Он ће ме довести натраг, и даће ми да опет видим Њега и дом Његов.

²⁶ Ако ли овако каже: Ниси ми мио; ево ме, нека учини са мноштва му буде воља.

²⁷ Још рече цар Садоку свештенику: Ниси ли ти видецац? Врати се у град с миром, и Ахимас син твој и Јонатан син Авијатаров, два сина ваша с вама.

²⁸ Видите, ја ћу се забавити у пољу у пустињи докле не дође од вас гласник да ми јави.

²⁹ И тако Садок и Авијатар однесоше ковчег Божји натраг у Јерусалим, и осташе онде.

³⁰ А Давид иђаше уз гору маслинску, и идући плакаше, и покривене главе и бос иђаше; тако и сав народ, који беше с њим, сваки покривене главе иђаше, и идући плакаше.

³¹ Тада јавише Давиду и рекоше му. Ахитофел је међу онима који се побунише с Авесаломом. А Давид рече: Разбиј намеру Ахитофелову, Господе!

³² И кад Давид дође наврх горе, где се хтеде поклонити Богу, где, сrete га Хусај Архијанин раздрте хаљине и главе посуте прахом.

³³ И рече му Давид: Ако пођеш са мноштва бићеш ми на теготу.

³⁴ Али да се вратиш у град и кажеш Авесалому: Бићу твој слуга царе! Био сам дуго слуга твојој оцу, а сада ћу тако бити теби слуга; разбићеш ми намеру Ахитофелову.

³⁵ И свештеници Садок и Авијатар неће ли бити с тобом? Шта год чујеш из куће цареве, докажи Садоку и Авијатару свештеницима.

³⁶ Ето, онде су с њима два сина њихова, Ахимас Садоков и Јонатан Авијатаров, по њима ми јављајте шта год дочујете.

³⁷ И отиде у град Хусај пријатељ Давидов, и Авесалом дође у Јерусалим.

16

Сива опада Мефивостеја. Симеј проклиње Давида. Авесалом извршује сраман савет Ахитофелов.

¹ А кад Давид пређе мало преко врха, гле, Сива, Мефивостејев, срене га, са два магарца натоварена, на којима беше двеста хлебова и сто гроздова сувих и сто грудa смокава и мех вина.

² И рече цар Сиви: Шта ће ти то? А Сива му рече: Магарци су за чељад цареву, да јашу, а хлебови и воће да једу момци, а вино да пије ко се умори у пустињи.

³ А цар му рече: А где је син твог господара? Рече Сива цару: Ено га, остао је у Јерусалиму, јер рече: Данас ће ми дом Израилјев вратити царство оца мог.

⁴ Тада рече цар Сиви: Ево, твоје је све што је било Мефивостејево. А Сива рече: Клањам ти се, да нађем милост пред тобом, царе господару!

⁵ И дође цар Давид до Ваурима; а гле, изиђе оданде један од рода дома Сауловог, по имену Симеј, син Гирин, и идући псоваше.

⁶ И бацаше се камењем на Давида и на слуге цара Давида, коме и с десне и с леве стране беше сав народ и сви јунаци.

⁷ А Симеј овако говораше псујући: Одлази, одлази, крвопијо и зликовче!

⁸ Обрати Господ на тебе сву крв дома Сауловог, на чије си се место зацарио, и предаде Господ царство у руке Авесалому сину твом; ето те сада у твом злу, јер си крвопија.

⁹ Тада рече цару Ависај син Серујин: Зашто да псује овај мртви пас цара господара мог? Идем да му скинем главу.

¹⁰ Али цар рече: Шта је вама до мене, синови Серујини? Нека псује; јер му је Господ рекао: Псуј Давида. Па ко сме казати: Зашто тако чиниш?

¹¹ Још рече Давид Ависају и свим слугама својим: Ето, мој син, који је изашао од бедара мојих, тражи душу моју, а како неће овај син Венијаминов? Оставите га нека псује, јер му је Господ заповедио.

¹² Да ако Господ погледа на невољу моју, и врати ми Господ добро за псовку његову данашњу.

¹³ И тако Давид са својим људима иђаше својим путем; а Симеј иђаше покрај горе према њему једнако псујући и бацајући се камењем на њ, и подижући прах.

¹⁴ И дође цар и сав народ што беше с њим, уморни, и одморише се онде.

¹⁵ А Авесалом и сав народ Израилљев дођоше у Јерусалим, и Ахитофел с њим.

¹⁶ А кад Хусај Архијанин пријатељ Давидов дође к Авесалому, рече Хусај Авесалому: Да живи цар! Да живи цар!

¹⁷ А Авесалом рече Хусају: Таква ли је љубав твоја према пријатељу твом? Зашто ниси отишао с пријатељем својим?

¹⁸ А Хусај рече Авесалому: Не; него кога је изабрао Господ и овај народ и сви Израиљци, његов ћу бити и код њега ћу остати.

¹⁹ Сврх тога, коме бих служио? Еда ли не сину његовом? Како сам служио оцу твом, тако ћу и теби.

²⁰ А Авесалом рече Ахитофелу: Саветуј шта ћемо чинити.

²¹ А Ахитофел рече Авесалому: Лези с иночама оца свог, које је оставио да му чувају кућу, па кад чује сав Израилљ како си се омразио с оцем својим, осилиће рука свима који су с тобом.

²² Тада разапеше Авесалому шатор на крову, и Авесалом леже с иночама оца свог на видiku свему Израилљу.

²³ И савет који даваше Ахитофел у оно време беше као да би ко Бога упитао; такав беше сваки савет Ахитофелов и у Давида и у Авесалома.

17

Ахитофелов се лукав савет разбија. Његов сраман свршетак.

¹ Још рече Ахитофел Авесалому: Да одаберем дванаест хиљада људи па да идем и терам Давида ноћас.

² Па ћу га стигнути док је уморан и изнемоглих руку; и уплашићу га, те ће побећи сав народ што је с њим, па ћу убити цара самог.

³ И обратићу сав народ к теби; јер за оним кога тражиш стоји да се сви врате к теби; тада ће се сав народ умирити.

⁴ И то се учини добро Авесалому и свим старешинама Израиљевим.

⁵ Али рече Авесалом: Дозовите и Хусаја Архијанина да чујемо шта ће и он рећи.

⁶ А кад дође Хусај к Авесалому, рече му Авесалом говорећи: Тако и тако рече Ахитофел; хоћемо ли чинити како он рече или нећемо? Кажи ти.

⁷ А Хусај рече Авесалому: Није добар савет што је сада саветовао Ахитофел.

⁸ Још рече Хусај: Ти знаш оца свог и људе његове да су храбри и да су љута срца као медведица кад јој отму медведиће у пољу; сврх тога, твој је отац ратник, неће ноћити с народом.

⁹ Гле, он се је сада сакрио у какву јаму или на друго како место. Па ако у први мах који од ових погину, ко год чује сваки ће рећи: Побијен је народ који приста за Авесаломом.

¹⁰ А тада ће најхрабрији, у којих је срце као срце лавово, клонути, јер сав Израиљ зна да је твој отац јунак и да су храбри који су с њим.

¹¹ Зато ја саветујем да скупиш к себи све Израиљце од Дана до Вирсавеје да их буде као песка на мору, па ти главом иди у бој.

¹² Тада ћемо поћи на њ, где би се год налазио, и напаћемо на њ као што роса пада на земљу, да му не остане ниједан од свих људи што су с њим.

¹³ Ако ли утече у град, сав народ израиљски нека донесе ужа под онај град, па ћемо га свући у поток, да се ни камен не нађе онде.

¹⁴ Тада рече Авесалом и сви Израиљци: Бољи је савет Хусаја Архијанина него савет Ахитофелов. Јер Господ беше наредио да се разбије савет Ахитофелов, који беше бољи, да би Господ навукао зло на Авесалома.

15 Потом рече Хусај свештеницима Садоку и Авијатару: Тако и тако саветова Ахитофел Авесалома и старешине Израилјеве, а ја саветовах тако и тако.

16 Него брже пошаљите, те јавите Давиду и реците: Немој ноћас ноћити у пољу у пустињи, него пређи преко, да не буде прождрт цар и сав народ што је с њим.

17 А Јонатан и Ахимас стајаху код студенца Рогила, и дође једна слушкиња и каза им, да би отишли те јавили цару Давиду; јер се не смеху показати ни ући у град.

18 Али их виде један момак, те каза Авесалому; а они обојица брже отидоше, и дођоше у Ваурим у кућу једног човека који имахе на двору студенац, те се спустише у њ.

19 И жена узе и разастре поњаву поврх студенца, и поврх ње разасу прекрупу. И тако се не дозна.

20 Јер дођоше слуге Авесаломове к оној жени у кућу, и рекоше јој: Где је Ахимас и Јонатан? А жена им рече: Отидоше преко потока. Тако траживши и не наставши вратише се у Јерусалим.

21 А кад отидоше, они изађоше из студенца, и отидоше те јавише цару Давиду, и рекоше му: Устаните и пређите брже преко воде; јер је тако и тако саветовао Ахитофел на вас.

22 Тада уста Давид и сав народ што беше с њим, и пређоше преко Јордана пре зоре, не оста ниједан да не пређе преко Јордана.

23 Ахитофел пак видећи где се не учини како он саветова, оседла свог магарца, па се подиже и отиде кући својој, у свој град, и наредивши за своју кућу обеси се те умре, и би погребен у гробу оца свог.

24 А Давид дође у Маханајим; Авесалом пак пређе преко Јордана и сав Израилъ што беше с њим.

25 И постави Авесалом Амасу над војском, на место Јоавово; а Амаса беше син неког човека по имену Итре Израилъца, који облежа Авигеју кћер Насову, сестру Серује матере Јоавове.

26 И стаде у логор Израилъ с Авесаломом у земљи Галадовој.

27 А кад дође Давид у Маханајим, Совије син Насов из Раве синова Амонових и Махир син Амилов из Лодевара и Варзелај од Галада из Рогелима.

28 Донесоше постеље и чаша и судова земљаних и пшенице и јечма и брашна и прекрупце и боба и лећа и пржених зрна,

29 и меда и масла и оваца и сира крављег; донесоше Давиду и народу што беше с њим да једу. Јер говораху: Народ је гладан и уморан и жедан у тој пустињи.

18

Авесалом потучен и Јоав га убија. Глас Хусејев.

1 И преброја Давид народ што беше с њим, и постави им хиљаднике и стотинике.

2 И предаде Давид трећину народа Јоаву, и трећину Ависају сину Серујином брату Јоавовом, и трећину Итају Гетејину. Па онда рече цар народу: и ја ћу ићи с вама.

3 Али народ рече: Немој ти ићи; јер и да побегнемо, неће марити за то; или да нас пола изгине, неће марити за то; јер си ти сам као нас десет хиљада, зато је боље да нам из града помажеш.

⁴ А цар им рече: Шта вам се чини да је добро учинићу. И цар стаде код врата, и сав народ излажаше по сто и по хиљаду.

⁵ И заповеди цар Јоаву и Ависају и Итају, и рече: Чувајте ми дете Авесалома. И сав народ чу како цар заповеди свим војводама за Авесалома.

⁶ И тако изиђе народ у поље пред Израиља, и заметну се бој у шуми Јефремовој.

⁷ Онде разбише народ Израиљев слуге Давидове, и много изгибе онде у онај дан, двадесет хиљада.

⁸ Јер се бој рашири по свој земљи, и више прождре народа у онај дан шума него што прождре мач.

⁹ А Авесалом се сукоби са слугама Давидовим, и Авесалом јахаше на мазги, и мазга наиђе под гранат велики храст, те он запе главом за храст и оста висећи између неба и земље, а мазга испод њега отрча.

¹⁰ Видевши то један човек јави Јоаву, и рече: Гле, видех Авесалома где виси о храсту.

¹¹ А Јоав рече човеку који му то каза: Гле, виде, па зашто га не уби и не свали га на земљу? Ја бих ти дао десет сикала сребра и један појас.

¹² А човек рече Јоаву: Да ми је у рукама измерено хиљаду сикала сребра, не бих дигао руку своју на сина царевог; јер смо чули како је цар заповедио теби и Ависају и Итају говорећи: Чувајте ми сви дете Авесалома.

¹³ Или да сам учинио неверу на своју душу, ништа се не може од цара затајити, и ти би сам устао на ме.

¹⁴ А Јоав рече: Нећу ја дангубити с тобом. Па узевши три стреле у руку, застрели их у срце Авесалому, јоште живом о храсту.

15 Потом опколише Авесалома десет момака, који ношаху оружје Јоаву, и бише га и убише.

16 Тада Јоав затруби у трубу, и народ преста гонити Израиља, јер Јоав устави народ.

17 И узеше Авесалома и бацише у шуми у велику јаму, и набацаше на њ врло велику гомилу камења; а Израиљци сви побегоше сваки к свом шатору.

18 Авесалом пак беше подигао себи споменик за живота у долини царској; јер говораше: Немам сина, да се сачува спомен имену мом. И назва онај споменик својим именом, који се зове место Авесаломово до данашњег дана.

19 Тада рече Ахимас син Садоков: Да отрчим да однесем глас цару, да га је Господ избавио из руку непријатеља његових.

20 А Јоав му рече: Немој данас бити гласник, него ћеш јавити други дан; а данас немој носити глас, јер је син царев погинуо.

21 Затим рече Јоав Хусију: Иди, јави цару шта си видео. И поклони се Хусије Јоаву, и отрча.

22 А Ахимас син Садоков опет рече Јоаву: Шта му драго, да трчим и ја за Хусијем. Рече Јоав: Што би трчао, сине, кад немаш добар глас?

23 Опет рече: Шта му драго, да трчим. Одговори му: А ти трчи. И отрча Ахимас пречим путем, и претече Хусија.

24 А Давид сеђаше међу двојим вратима, и стражар изиђе на кров од врата, на зид, и подигавши очи своје угледа, а то један човек трчи.

25 Па повика стражар и јави цару. А цар рече: Ако је један, глас носи. И онај иђаше све ближе.

²⁶ Потом угледа стражар другог човека где трчи. И повика стражар к вратару и рече: Ево још један, трчи сам. А цар рече: И он носи глас.

²⁷ И рече стражар: Трк првог чини ми се као да је трк Ахимаса сина Садоковог. Рече цар: Добар је човек, и иде с добрим гласом.

²⁸ Тада повика Ахимас и рече цару: Сретно! И поклони се цару лицем до земље, и рече: Да је благословен Господ Бог твој, који предаде људе који подигоше руке своје на цара господара мог.

²⁹ А цар му рече: Је ли здраво дете Авесалом? Одговори Ахимас: Видео сам велику вреву, кад Јоав посла слугу царевог и мене слугу твог, али не знам шта беше.

³⁰ А цар му рече: Уклони се, и стани тамо. И он се уклони, и стаде.

³¹ Тада, гле, дође Хусије и рече: Глас цару и господару мом да те је Господ избавио данас из руку свих који устадоше на те.

³² А цар рече Хусију: Је ли здраво дете Авесалом? А Хусије рече: Нека непријатељи господара мог цара и који год устају на те зла ради, нека прођу као то дете.

³³ Тада се цар сневесели, и попе се у горњу клет над вратима, и стаде плакати, а идући говораше: Сине мој Авесаломе, сине мој, сине мој Авесаломе! Камо да сам ја умро место тебе! Авесаломе сине мој, сине мој!

19

Давидово јадиковање. Људи од Јуде враћају га као цара. Његова царска великодушност и захвалност.

¹ И јавише Јоаву: Ево цар плаче и тужи за Авесаломом.

² И победа оног дана претвори се у жалост свему народу, јер народ чу у онај дан где говоре: Жали цар сина свог.

³ И народ се у онај дан крио улазећи у град као што се крије народ који се стиди кад побегне из боја.

⁴ А цар покри лице своје; и викаше гласно: Сине мој Авесаломе! Авесаломе сине мој, сине мој!

⁵ Тада уђе Јоав к цару у кућу, и рече: Посрамио си данас све слуге своје, које ти данас душу сачуваше, и синовима твојим и кћерима твојим и женама твојим и иночама твојим.

⁶ Јер љубиш оне који мрзе на те, а мрзиш на оне који те љубе; јер си показао данас да не мариш за војводе и за слуге; и видим данас да би ти мило било да је Авесалом жив, а ми сви да смо изгинули.

⁷ Зато устани сада, и изиђи и проговори лепо слугама својим; јер заклињем се Господом, ако не изиђеш, неће ниједан остати код тебе ову ноћ, и то ће бити горе по те неголи сва зла која су те сналазила од младости твоје до сада.

⁸ Тада уста цар, и седе на вратима; и казаше свему народу говорећи: Ево, седи цар на вратима. И дође сав народ пред цара.

Али Израилџци беху побегли, сваки у свој шатор.

⁹ И сав се народ свађаше међу собом по свим племенима Израилљевим говорећи: Цар нас је избавио из руку непријатеља наших, и избавио нас је из руку филистејских; а сада је побегао из земље од Авесалома.

¹⁰ Авесалом пак, ког помазасмо за цара над собом, погибе у боју. Сада дакле зашто оклевате те не доведете натраг цара?

¹¹ Зато цар Давид посла к Садоку и Авијатару свештеницима и поручи: Говорите старешинама Јудиним и реците: Зашто ви да будете последњи који ће цара натраг довести у кућу његову? Јер говор свега Израилља дође до цара у кућу његову.

¹² Ви сте моја браћа, ви сте кост моја и тело моје. Зашто бисте дакле били последњи који ће натраг довести цара?

¹³ Реците и Амаси: Ниси ли кост моја и тело моје? Бог нека ми учини тако и тако нека дода, ако ми не будеш војвода док си жив наместо Јоава.

¹⁴ И склони срца свих људи од рода Јудина као једног човека, те послаше к цару говорећи: Врати се са свим слугама својим.

¹⁵ И тако се цар врати, и дође до Јордана; а Јуда дође до Галгала да сrete цара и да га преведе преко Јордана.

¹⁶ Похита и Симеј, син Гирин, од Венијамина, који беше из Ваурима, и сиђе с људима рода Јудиног на сусрет цару Давиду;

¹⁷ и хиљаду људи беше с њим од рода Венијаминовог; такође и Сива слуга дома Сауловог с петнаест синова својих и двадесет слуга својих; и пређоше преко Јордана пред цара.

¹⁸ Претурише и лађу да превезу чељад цареву и да учине шта би му било угодно. А Симеј, син Гирин, паде пред царем, кад хтеде да пређе преко Јордана,

¹⁹ и рече цару: Не прими ми безакоња, господару мој, и не помињи пакости коју је учинио

слуга твој у онај дан кад је цар господар мој изашао из Јерусалима; нека цар не мисли о томе.

²⁰ Јер слуга твој види да је згрешио; и ево дошао сам данас први из свега дома Јосифовог да сретнем цара, господара свог.

²¹ Али одговори Ависај син Серујин и рече: Еда ли тога ради неће погинути Симеј што је псовао помазаника Господњег?

²² А Давид рече: Шта је вама до мене, синови Серујини, те сте ми данас противници? Зар ће данас ко погинути у Израилју, јер зар не знам да сам данас постао цар над Израилљем?

²³ И рече цар Симеју: Нећеш погинути. И закле му се цар.

²⁴ Тако и Мефивостеј, син Саулов, дође цару на сусрет; он, пак, не опра ногу својих, нити браде своје очешља, ни опра хаљине своје од оног дана кад отиде цар до дана кад се врати с миром.

²⁵ И срете цара кад се враћаше у Јерусалим; и рече му цар: Зашто не пође са мнош, Мефивостеју?

²⁶ А он рече: Цару господару мој, превари ме слуга мој; јер слуга твој рече: Оседлаћу себи магарца и узјахаћу га и поћи ћу с царем; јер је хром слуга твој.

²⁷ И он опаде слугу твог код господара мог цара; али је цар господар мој као анђео Божји; зато чини шта ти је драго.

²⁸ Јер сав дом оца мог беху људи који заслужише смрт пред царем господарем мојим, а ти посади слугу свог међу оне који једу за столом твојим, па како имаш још право, и како се могу још тужити цару?

²⁹ А цар му рече: Шта би ми више говорио? Казао сам: Ти и Сива поделите њиву.

³⁰ А Мефивостеј рече цару: Нека узме све, кад се цар господар мој вратио на миру у дом свој.

³¹ И Варзелај од Галада дође из Рогелима, и пође с царем преко Јордана да га прати преко Јордана.

³² А беше Варзелај врло стар, беше му осамдесет година, и храњаше цара док беше у Маханајиму, јер беше врло богат човек.

³³ И рече цар Варзелају: Хајде са мном; ја ћу те хранити код себе у Јерусалиму.

³⁴ Али Варзелај рече цару: Колико има века мог, да идем с царем у Јерусалим?

³⁵ Има ми данас осамдесет година; могу ли распознавати добро и зло? Може ли слуга твој кусом разликовати шта ће јести и шта ће пити? Могу ли јоште слушати глас певачима и певачицама? И зашто би слуга твој још био на теготу цару, господару мом?

³⁶ Мало ће проћи слуга твој преко Јордана с царем; а зашто би ми цар тако наплатио?

³⁷ Нека се слуга твој врати, да умрем у свом граду код гроба оца свог и матере своје. Него ево, слуга твој Химам нека иде с царем господарем мојим, и учини њему шта ти буде драго.

³⁸ А цар рече: Нека иде са мном Химам; ја ћу му учинити шта буде теби драго, и шта год заиштеш у мене, све ћу ти учинити.

³⁹ И кад пређе сав народ преко Јордана и цар пређе, целива цар Варзелаја и благослови га, и он се врати у место своје.

⁴⁰ Отуда цар отиде у Галгал, и Химам отиде с њим. И тако сав народ Јудин допрати цара, и половина народа Израилјевог.

⁴¹ А гле, сви људи Израилјци дођоше к цару и

рекоше му: Зашто те украдоше браћа наша, људи Јудини, и преведоше преко Јордана цара и дом његов и све људе Давидове с њим?

⁴² А сви људи од Јуде одговорише људима од Израилља: Јер је цар нама род; па што се срдите тога ради? Јесмо ли шта појели цару? Је ли нас даром даривао?

⁴³ Тада одговорише људи од Израилља људима од Јуде, и рекоше: Ми имамо десет делова у цара, и Давиду смо више него ви; зашто дакле не мариште за нас? Нисмо ли ми први говорили да доведемо натраг цара свог? Али беседа људи од Јуде беше тврђа од беседе људи од Израилља.

20

Пропаст вођа Севе. Јоав убија Амаса. Слуге Давидове.

¹ А онде се деси неваљао човек, по имену Сева, син Вихријев, од Венијамина. Он затруби у трубу и рече:

Ми немамо део с Давидом,
ни наследство са сином Јесејевим;
свак у свој шатор, о Израилју!

² Тако сви Израилљци одступише од Давида и отидоше за Севом сином Вихријевим; људи пак од Јуде држаше се цара свог и отпратише га од Јордана до Јерусалима.

³ А кад цар Давид дође у кућу своју у Јерусалим, узе цар десет жена иноча, које беше оставио да му чувају кућу, и метну их у затвор, где их храњаше али не легаше с њима, него осташе затворене до смрти своје и живљаху као удовице.

⁴ Потом рече цар Амаси: Сазови ми људе од Јуде до три дана, и нађи се и ти овде.

⁵ И отиде Амаса да сазове народ Јудин; али се забави преко рока који му беше одређен.

⁶ А Давид рече Ависају: Сад ће нам Сева, син Вихријев, чинити горе него Авесалом. Него узми слуге господара свог, и гони га да не нађе за се који тврд град и не умакне нам из очију.

⁷ Тако изиђоше за њим људи Јоавови, и Херетеји и Фелетеји и сви јунаци, изиђоше из Јерусалима да гоне Севу сина Вихријевог.

⁸ И кад беху код великог камена у Гаваону, сplete их Амаса. А Јоав беше опасан преко хаљине коју имаше на себи, и озго беше припасао мач уз бедрицу у корицама. И кад пође, мач му испаде.

⁹ Тада рече Јоав Амаси: Јеси ли здраво брате? И дохвати се Јоав десном руком својом браде Амаси да га целује.

¹⁰ А Амаса не узимаше на ум мач, који беше Јоаву у руци; а он га удари њим под пето ребро, и просу му црева на земљу, те од једног ударца умре.

Потом Јоав и Ависај, брат његов, отидоше у потеру за Севом сином Вихријевим.

¹¹ А један од момака Јоавових стаде код њега и рече: Ко љуби Јоава и ко је Давидов, за Јоавом!

¹² А Амаса се ваљаше у својој крви наспред пута. И видећи онај човек где се зауставља сав народ, одвуче Амасу с пута у поље и баци хаљину на њ, кад виде где се зауставља сваки ко наиђе на њ.

¹³ И кад би уклоњен с пута прођоше сви за Јоавом да терају Севу сина Вихријевог.

¹⁴ И он прође кроз сва племена Израилјева до Авела и до Ветмахе са свим Виранима, који се

окупише те иђаху за њим.

¹⁵ И дошавши опколише га у Авел-Вет-Маси, и ископаше опкоп око града тако да стајаху пред зидом; и сав народ што беше с Јоавом наваљиваше да обори зид.

¹⁶ Тада викну једна мудра жена из града: Чујте, чујте! Кажите Јоаву: Приступи овамо да говорим с тобом.

¹⁷ А кад он приступи к њој, рече жена: Јеси ли ти Јоав? А он рече: Јесам. А она рече: Послушај речи слушкиње своје. А он рече: Да чујем.

¹⁸ А она рече говорећи: Од старине се говори: Ваља питати у Авелу. И тако се извршаваше.

¹⁹ Ја сам један од мирних и верних градова у Израилју, а ти хоћеш да затреш град, и то мајку у Израилју. Зашто хоћеш да прождреш наследство Господње?

²⁰ А Јоав одговори и рече: Сачувај Боже! Сачувај Боже! Нећу да прождрем ни да раскопам.

²¹ Није тако; него један из горе Јефремове, по имену Сева син Вихријев, подигао је руку своју на цара Давида; дајте само њега, па ћу отићи од града. А жена рече Јоаву: Ево, глава његова бациће ти се преко зида.

²² И жена отиде к свему народу с мудрошћу својом; и одсекоше главу Севи, сину Вихријевом, и бацише је Јоаву. А он затруби у трубу, те се разиђоше од града свак у свој шатор. А Јоав се врати у Јерусалим к цару.

²³ А беше Јоав над свом војском Израилевом; а Венаја син Јодајев беше над Хетејима и Фелетејима;

²⁴ а Адорам беше над данцима; а Јосафат син Ахилудов беше паметар;

²⁵ Сеја писар; а Садок и Авијатар свештеници.

26 И Ира Жаиранин беше кнез Давиду.

21

Глад због Саулове крвне кривице према Гаваоњанима. Ресфа. Победе над Филистејима.

¹ И би глад за времена Давидовог три године заредом. И Давид потражи лице Господње; а Господ му рече: То је са Саула и с дома његовог крвничког, што погуби Гаваоњане.

² Тада цар сазва Гаваоњане и говори им. А Гаваоњани не беху од синова Израилевих, него остатак од Амореја, којима се беху заклели синови Израилјеви, али Саул гледаше да их побије ревнујући за синове Израилјеве и Јудине.

³ И рече Давид Гаваоњанима: Шта да вам учиним и чим да вас намирим, да благословите достојање Господње?

⁴ А Гаваоњани му рекоше: Не тражимо ни сребро ни злато од Саула или од дома његовог, нити да се ко погуби у Израилју. А он рече: Шта дакле велите да вам учиним?

⁵ Тада рекоше цару: Ко нас је потро и радио да нас истреби, да нас не буде нигде у међама Израилјевим,

⁶ од његових синова нека нам се да седам људи да их обесимо Господу у Гаваји Саула изабраника Господњег. И рече цар: Ја ћу дати.

⁷ Али цар поштеде Мефивостеја сина Јонатана сина Сауловог ради заклетве Господње, која би међу њима, међу Давидом и Јонатаном сином Сауловим.

⁸ И узе цар два сина Ресфе, кћери Ајине, које роди Саулу, Армонија и Мефивостеја, и пет

синова Михале кћери Саулове, које роди Адрилу сину Варзелаја Меолаћанина.

⁹ И даде их у руке Гаваоњанима, а они их обесише на гори пред Господом; и сва седморица погибоше заједно; а бише убијени првих дана жетве, у почетку јечмене жетве.

¹⁰ А Ресфа кћи Ајина узео врећу, и простре по стени у почетку жетве докле не паде на њих дажд са неба, и не даде птицама небеским да падају на њих дању ни зверима пољским ноћу.

¹¹ И јавише Давиду шта учини Ресфа кћи Ајина, иноча Саулова.

¹² И Давид отиде те узео кости Саулове и кости Јонатана сина његовог од грађана у Јавису Галадовом, који их беху украли с улице вет-санске, где их обесише Филистеји кад убише Филистеји Саула на Гелвуји.

¹³ И однесе оданде кости Саулове и кости Јонатана сина његовог, па скупише и кости обешених.

¹⁴ И погребоше их с костима Сауловим и Јонатана сина његовог у земљи Венијаминовој у Сили, у гробу Киса оца његовог, и учинише све како заповеди цар. Тако се после тога умилистави Господ земљи.

¹⁵ И наста опет рат између Филистеја и Израилђа, и Давид отиде са слугама својим, и тукоше се с Филистејима тако да Давид сушта.

¹⁶ Тада Јесви-Венов, који беше од синова Рафајевих, и у копљу му беше триста сикала бронзе, и имаше ново оружје, хтеде да убије Давида.

¹⁷ Али му поможе Ависај, син Серујин, и удари Филистејина и уби га. Тада се заклеше људи

Давидови рекавши му: Нећеш више ићи с нама у бој да не угасиш видело Израилјево.

¹⁸ После тога наста опет рат с Филистејима у Гову; и тада Сивехај Хусаћанин уби Сафа, који беше од синова Рафајевих.

¹⁹ И опет наста други рат у Гову с Филистејима; и тада Елханан, син Јаре-Орегимов Витлејемац, уби брата Голијата Гетејина, коме копљача беше као вратило.

²⁰ И опет наста рат у Гату, где беше један човек врло висок, који имаше по шест прста на рукама и на ногама, свега двадесет и четири, и он беше такође рода Рафајевог.

²¹ И ружаше Израилља те га уби Јонатан, син Саме, брата Давидовог.

²² Та четворица беху синови истог Рафаја из Гата, и погибоше од руке Давидове и од руке слуга његових.

22

Давидова песма у хвалу за спасење од својих непријатеља.

(Псалам 18)

¹ И изговори Давид Господу речи ове песме, кад га избави Господ из руку свих непријатеља његових и из руке Саулове;

² и рече:

Господ је моја Стена

и Град мој и Избавитељ мој.

³ Бог је Стена моја, у Њега ћу се уздати,

Штит мој и Рог спасења мог,

Заклон мој и Уточиште моје,

Спаситељ мој, који ме избавља од силе.

- 4 Призивам Господа, кога ваља хвалити,
и опраштам се непријатеља својих.
- 5 Јер обузеше ме смртни болови,
потоци неваљалих људи уплашише ме.
- 6 Болови гробни опколише ме,
стегоше ме замке смртне.
- 7 У тескоби својој призвах Господа,
и к Богу свом повиках,
Он чу из двора свог глас мој,
и вика моја дође му до ушију.
- 8 Затресе се и поколеба се земља,
темељи небесима задрмаше се и померише
се,
јер се Он разгневи.
- 9 Подиже се дим из ноздрва Његових
и из уста Његових огањ који прождире,
живо угљевље одскакаше од Њега.
- 10 Сави небеса и сиђе;
а мрак беше под ногама Његовим.
- 11 И седе на херувима и полете,
и показа се на крилима ветреним.
- 12 Од мрака начини око себе шатор,
од мрачних вода, облака ваздушних.
- 13 Од севања пред Њим гораше живо угљевље.
- 14 Загрме с небеса Господ,
и Вишњи пусти глас свој.
- 15 Пусти стреле своје, и разметну их;
муње, и разасу их.
- 16 Показаше се дубине морске,
и открише се темељи васиљеној
од претње Господње,
од дихања духа из ноздрва Његових.

- 17 Тада пружи с висине руку и ухвати ме,
извуче ме из воде велике.
- 18 Избави ме од непријатеља мог силног
и од мојих ненавидника, кад беху јачи од мене.
- 19 Устадоше на ме у дан невоље моје,
али ми Господ би потпора.
- 20 И изведе ме на пространо место,
избави ме, јер сам му мио.
- 21 Даде ми Господ по правди мојој,
по чистоти руку мојих дарива ме.
- 22 Јер се држах путева Господњих,
и не одметнух се Бога свог.
- 23 Него су сви закони Његови преда мном,
и заповести Његове не уклањам од себе.
- 24 И бих му веран,
и чувах се од безакоња свог.
- 25 Даде ми Господ по правди мојој,
по чистоти мојој пред очима Његовим.
- 26 Са светима поступаш свето,
с човеком верним верно;
- 27 С чистим чисто поступаш,
а с неваљалим насупрот њему.
- 28 Јер помажеш народу невољном,
а на поносите спушташ очи своје и понижаваш
их.
- 29 Ти си видело моје, Господе,
и Господ просветљује таму моју.
- 30 С Тобом разбијам војску,
с Богом својим скачем преко зида.
- 31 Пут је Божји веран,
реч Господња чиста.
- Он је штит свима који се уздају у Њ.

- 32 Јер ко је Бог осим Господа?
И ко је стена осим Бога нашег?
- 33 Бог је крепост моја и сила моја,
и чини да ми је пут без мане.
- 34 Даје ми ноге као у јелена,
и на висине моје ставља ме.
- 35 Учи руке моје боју,
те ломе лук бронзани мишице моје.
- 36 Ти ми дајеш штит спасења свог,
и милост твоја чини ме велика.
- 37 Шириш кораке моје пода мнош,
те се не омичу глежњи моји.
- 38 Терам непријатеље своје, и потирем их,
и не враћам се докле их не истребим.
- 39 И истребљујем их, и обарам их
да не могу устати, него падају под ноге моје.
- 40 Јер ме Ти опасујеш снагом за бој;
који устану на ме, обараш их пода ме.
- 41 Непријатеља мојих плећи Ти ми обраћаш,
и потирем ненавиднике своје.
- 42 Обзиру се, али нема помагача;
вичу ка Господу, али их не слуша.
- 43 Сатирем их као прах земаљски,
као блато по улицама газим их и размећем.
- 44 Ти ме избављаш од буне народа мог,
чуваш ме да сам глава народима;
народ ког не познавах служи ми.
- 45 Туђини ласкају ми,
чујући покоравају ми се.
- 46 Туђини бледе,
дрхћу у градовима својим.
- 47 Жив је Господ,

- и да је благословена Стена моја.
Да се узвиси Бог, Стена спасења мог.
- 48 Бог, који ми даје освету,
и покорава ми народе,
- 49 Који ме изводи из непријатеља мојих,
и подиже ме над оне који устају на ме,
и од човека жестоког избавља ме.
- 50 Тога ради хвалим Те, Господе, по народима,
и појем имену твом,
- 51 Који славно избављаш цара свог,
и чиниш милост помазанику свом Давиду
и семену његовом до века.

23

Давидове последње речи; његови јунаци.

¹ А ово су последње речи Давидове: Рече Давид син Јесејев, рече човек који би постављен високо, помазаник Бога Јаковљевог, и љубак у песмама Израилљевим:

- ² Дух Господњи говори преко мене,
и беседа Његова би на мом језику.
- ³ Рече Бог Израилљев,
каза ми Стена Израилјева;
који влада људима
нека је праведан,
владајући у страху Божијем;
- ⁴ И биће као светлост јутарња,
кад сунце излази
јутром без облака,
и као трава која расте из земље
од светлости иза дажда.

⁵ Ако и није такав дом мој пред Богом,
ипак је учинио завет вечан са мном,
у свему добро уређен и утврђен.

И то је све спасење моје и сва жеља моја,
ако и не да да расте.

⁶ А безаконици ће свиколики бити као трње
почупани,
које се не хвата руком.

⁷ Него ко хоће да га се дохвати, узме гвожђе или
копљачу;
и сажиге се огњем на месту.

⁸ Ово су имена јунака Давидових: Јосев-
Васевет Тахмонац први између тројице; њему
милина би ударити копљем на осам стотина и
поби их уједанпут.

⁹ За њим Елеазар син Додона сина Ахоховог,
између три јунака који беху с Давидом, и
осрамотише Филистеје скупљене на бој, кад
Израиљци отидоше;

¹⁰ он се подиже, и би Филистеје докле му се
рука не умори и укочи се при мачу: и Господ даде
велико спасење онај дан, те се народ врати за
њим само да покупи плен.

¹¹ А за њим Сама син Агејев Араранин; кад се
Филистеји скупише у гомилу, и онде беше њива
пуна лећа, и народ побеже од Филистеја,

¹² стаде усред њиве, и одбрани је, и поби
Филистеје, и Бог даде велико спасење.

¹³ И та три прва између тридесет сиђоше и
дођоше о жетви к Давиду у пећину одоламску,
кад војска филистејска стајаше у логору, у долини
рафајској.

¹⁴ А Давид беше онда у граду, и беше онда
стража филистејска у Витлејему.

15 А Давид зажеље, и рече: Ко би ми донео воде да пијем из студенца витлејемског што је код врата!

16 Тада она три јунака продреше кроз логор филистејски, и захватише воде из студенца витлејемског што је код врата, и донесоше и дадоше Давиду; али он је не хте пити, него је проли пред Господом;

17 и рече: Не дај Боже да бих то учинио. Није ли то крв ових људи, који не марећи за живот свој идоше. И не хте пити. То учинише ова три јунака.

18 И Ависај брат Јоавов син Серујин беше први између тројице; он махну копљем својим на три стотине, и поби их, и прослави се међу тројицом.

19 Између те тројице беше најславнији, и поста им поглавар; али оне тројице не стиже.

20 И Венаја син Јодајев, син човека јунака, велик делима, из Кавсеила; он погуби два јунака моавска, и сишав уби лава у јами кад беше снег.

21 Он уби и једног Мисирца, знатног човека; имаше Мисирац копље у руци, а он изиђе на њ са штапом, и истрже Мисирцу копље из руке, и уби га његовим копљем.

22 То учини Венаја син Јодајев, и би славан међу ова три јунака.

23 Беше најславнији између тридесеторице, али оне тројице не стиже; и Давид га постави над пратиоцима својим.

24 Асаило брат Јоавов беше међу тридесеторицом, а то беху: Елханан син Додонов из Витлејема,

25 Сама Арођанин, Елика Арођанин.

26 Хелис Фалћанин, Ира син Икисов Текујанин,

27 Авијезер Анатоћанин, Мевунеј Хусаћанин,

- 28 Салмон Ахошанин, Марај Нетофаһанин,
29 Хелев син Ванин Нетофаһанин, Итај син
Ривајев из Гаваје синова Венијаминових,
30 Венаја Пиротоһанин, Идај из долине Гаса.
31 Ави-Алвон Арваһанин, Азмавет Варумљанин,
32 Елијава Салвоһанин, Јонатан од синова
Јасинових,
33 Сама Араранин, Ахијам син Сахаров
Араранин,
34 Елифелет, син Асвеја Махаһанина, Елијем
син Ахитофела Гилоһанина.
35 Есрај Кармилац, Фареј Арвљанин,
36 Игал син Натанов из Сове, Ванија од Гада,
37 Селек Амонац, Нареј Вироһанин, који ношаше
оружје Јоаву сину Серујином,
38 Ира Јетранин, Гарив Јетранин,
39 Урија Хетејин; свега тридесет и седам.

24

Давидово се пребројавање народа кажњава помором. Жртва на гумну Орне.

¹ А Господ се опет разгневи на Израилља, и надражи Давида на њих говорећи: Хајде изброј Израилља и Јуду.

² И рече цар Јоаву, војводи свом: Прођи по свим племенима Израилљевим од Дана до Вирсавеје, и избројте народ, да знам колико има народа.

³ А Јоав рече цару: Нека дода Господ Бог твој к народу колико га је сад још сто пута толико, и да цар господар мој види својим очима; али зашто цар господар мој хоће то?

⁴ Али реч царева би јача од Јоава и војвода; и отиде Јоав и војводе од цара да преброје народ Израилљев.

⁵ И прешавши преко Јордана стадоше у логор у Ароиру, с десне стране града, који је на средини потока Гадовога, и код Јазира.

⁶ Потом дођоше у Галад, и у доњу земљу Одсију, а одатле отидоше у Дан-Јан и у околину сидонску.

⁷ Потом дођоше до града Тира и у све градове јевејске и хананејске; и отидоше на јужну страну Јудину у Вирсавеју.

⁸ И обишавши сву земљу вратише се у Јерусалим после девет месеци и двадесет дана.

⁹ И Јоав даде цару број преписаног народа; и беше од Израилља осам стотина хиљада људи за војску који махаху мачем, а људи од Јуде пет стотина хиљада.

¹⁰ Тада Давида такну у срце, пошто преброја народ, и рече Давид Господу: Сагреших веома што то урадих. Али, Господе, узми безакоње слуге свог, јер веома лудо радих.

¹¹ А кад Давид уста ујутру, дође реч Господња Гаду, пророку који беше Давиду виделац, и рече:

¹² Иди и кажи Давиду: Овако вели Господ: Троје ти дајем, изабери једно да ти учиним.

¹³ И дође Гад к Давиду, и каза му говорећи: Хоћеш ли ти да буде седам гладних година у земљи твојој, или да бежиш три месеца од непријатеља својих и они да те гоне, или да буде три дана помор у твојој земљи? Сад промисли и гледај шта ћу одговорити Ономе који ме је послао.

¹⁴ А Давид рече Гаду: У тескоби сам љутој; али нека западнемо Господу у руке, јер је милост Његова велика; а људима да не западнемо у руке.

¹⁵ И тако пусти Господ помор на Израилља од јутра до одређеног времена, и помре народа од Дана до Вирсавеје седамдесет хиљада људи.

¹⁶ А кад анђеоло пружи руку своју на Јерусалим да га убија, сажали се Господу са зла, и рече анђелу који убијаше народ: Доста, спусти руку. А анђеоло Господњи беше код гумна Орне Јевусејина.

¹⁷ А Давид кад виде анђела где бије народ, проговори и рече Господу: Ево, ја сам згрешио, ја сам зло учинио, а те овце шта су учиниле? Нека се рука Твоја обрати на мене и на дом оца мог.

¹⁸ Потом опет дође Гад к Давиду исти дан, и рече му: Иди, начини Господу олтар на гумну Орне Јевусејина.

¹⁹ И отиде Давид по речи Гадовој, како Господ заповеди.

²⁰ Тада Орна обазревши се угледа цара и слуге његове где иду к њему; и отиде Орна и поклони се цару лицем до земље,

²¹ и рече: Што је дошао цар господар мој служи свом? А Давид рече: Да купим од тебе то гумно, да начиним на њему олтар Господу да би престао помор у народу.

²² А Орна рече Давиду: Нека узме цар господар мој и принесе на жртву шта му је воља; ево волова за жртву паљеницу, и кола и јармова волујских за дрва.

²³ Све то даваше цару Орна као цар, и рече Орна цару: Господ Бог твој нека те милостиво прими.

²⁴ А цар рече Орни: Не; него ћу купити од тебе по цени, нити ћу принети Господу Богу свом жртву паљеницу поклоњену. И тако купи Давид гумно и волове за педесет сикала сребра.

²⁵ И онде начини Давид олтар Господу, и принесе жртве паљенице и жртве захвалне. И Господ се умилостиви земљи, и преста помор у

Израилъу.

**Свето писмо или Библија Превод
Даничић-Караџић
The Holy Bible in Serbian, Daničić-Karadžić
translation, Cyrillic Alphabet**

Public Domain

Language: српски (Serbian)

Овај превод Библије је у јавном власништву (није заштићен ауторским правима).

2025-12-31

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 31 Dec 2025 from source files
dated 31 Dec 2025

0a850a1f-1f62-5a53-8998-5f6da46dcea8